

Titlu original (eng.): Stranger may marry

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BURCHELL, MARY**

Casa cu arini / Mary Burchell

Traducător: Cezar Niculescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-483-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

MARY BURCHELL

Casa cu arini

Traducere și adaptare în limba română de:

CEZAR NICULESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

*Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":*

1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpătânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povesti
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Prințesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită

Capitolul 1

- Gerald spune că așa este viața, afirmă Suzana. Norocul unuia înseamnă ghinionul altuia.

Valeria o privi pe verișoara sa și clătină din cap, fiind de acord cu această reflecție înțeleaptă.

– Gerald înțelege că ți-e greu să te descurci deoarece nu ești fiica mătușii Evelyn. A spus că sângele apă nu se face.

Valeria recunoștea în sine ei că legăturile de rudenie sunt foarte importante.

– Gerald susține că logodna ta cu Larry este un lucru bun. După ce te vei mărita, nu vei mai avea nevoie de bani.

Valeria era încă prea slăbită după accidentul suferit pentru a susține o discuție prea lungă. În loc să fie indignată că verișoara se amesteca în viața ei personală, se gândi că Suzana n-avea niciodată o opinie personală, fiind nevoită să repete

părerile soțului ei.

– Gerald mi-a spus să-ți comunic că nu vrem să te grăbim, continuă Suzana cu aerul că-i spunea ce era mai important, dar este convins că vei...

– Să plec înainte să fiu alungată, nu? o întrerupse Valeria, intuind că remarca nu era pe placul verișoarei sale.

– Oh, Vali! Nu așa se pune problema. Păcat că mătușa Evelyn a murit. Se împlinesc două luni de când ne-a părăsit fără să fi lăsat un testament. Eu sunt singura ei moștenitoare. Cum susține și Gerald, nu ne putem împotrivi legii. Valeria se reținu cu greu să spună că soțul ei ar fi făcut orice să împiedice aplicarea legii dacă evenimentele i-ar fi fost potrivnice.

Oricum, gândi ea, nu avea niciun rost să ridice vreo obiecție din moment ce Gerald și Suzana aveau dreptul legal de a beneficia de moștenirea lăsată de Evelyn. Suzana era singura rudă a mătușii sale. Valeria nu era, din păcate, decât fiică adoptivă. Cu doisprezece ani în urmă, Evelyn dorise să scape de singurătate și o adoptase pe Valeria, astfel că nu putea să aibă nicio obiecție în privința moștenirii.

După spusele lui Gerald, mătușa Evelyn nu făcuse niciun act oficial, limitându-se s-o crească pe Valeria cu dragoste și căldură.

– Ce vei face, Vali? întrebă nerăbdătoare Suzana. Era grăbită să-i ducă răspunsul lui Gerald.

Valeria se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași prin cameră, încercând să rămână calmă. Suzana o urmărea neliniștită cu privirea, aruncând pe spate o buclă rebelă care-i căzuse pe frunte.

– Suzana, nu vreau să vă stânenesc. Ați fost drăguți că mi-ați permis să locuiesc aici în aceste două luni. Am fost atât de bolnavă, încât n-am putut să mă gândesc la viitor, adăugă ea cu un nod în gât, mai ales că nu am nici bani, nici casă.

– Gerald a spus că ar fi ideal dacă te-ai mărita cu Larry. Nu poți să-l convingi să faceți nunta mai curând? întrebă Suzana pe un ton compătimitor.

Valeria roși.

– Nu cred că aş putea face așa ceva. Am hotărât să ne căsătorim după ce termină facultatea și găsește o slujbă. Însă...

– Eu cred că mama lui va fi de acord, o întrerupse Suzana. În momentul acela, se deschise ușa și Gerald intră în cameră.

– Ei, ce ați hotărât? Văd că arăți mai bine, Valeria.

– Da, Gerald.

– Foarte bine, sper că ai înțeles punctul nostru de vedere. Valeria se întrebă dacă Suzana uitase să-i transmită ceva.

– Desigur. Sunt însă...

– E-n regulă. Mă bucur că ai înțeles. Să nu crezi că vrem să

te alungăm. Știu că te-ai obișnuit să locuiești aici, dar intenționăm să invităm pe mama și pe cele două surori ale mele să stea cu noi pe timpul verii. Trebuie să fac și eu ceva pentru ele. Sunt convins că vei putea sta la doamna Bowdon, care va fi bucuroasă să te adăpostească până când Larry va fixa data nunții. De fapt, vei fi viitoarea ei noră, nu?

– Nu cred că doamna Bowdon vede astfel lucrurile, replică ea. În privința casei, adăugă ea, trebuie să spun că a fost căminul meu.

– Ai spus bine, a fost, replică el.

Valeria trebui să se așeze pe scaun, pentru că-i tremurau picioarele.

– Vă rog să mă scuzați, dar dispariția mătușii Evelyn a fost o lovitură teribilă. Cine și-ar fi putut imagina că va muri? Era atât de plină de energie și nu era bolnavă. Am crezut că voi locui în această casă până mă voi mărita. M-am obișnuit greu cu gândul că va trebui să înfrunt viața și...

– Crezi că Larry nu te va mai lua de soție, dacă află că mătușa Evelyn nu ți-a lăsat nimic? Este mai bine să nu-i spui până...

– Cum îndrăznești! îl întrerupse ea sărind în picioare în ciuda slăbiciunii. Nu vorbi așa despre Larry. El nu este avar ca tine!

– Vali! exclamă speriată Suzana.

Valeria știa că mersese prea departe, dar furia o făcuse să

răbufnească.

Gerald păli și-și încruntă sprâncenele.

– Valeria, nu-ți permit să-mi vorbești pe acest ton în casa mea.

– Suzana, este adevărat? întrebă ea.

– Este casa mea, repetă Gerald. Doamna Hanson te-a răsfățat prea mult, încât ai uitat că ești o sărmană orfană. Nu erai rudă cu ea, deși îi spui verișoară Suzanei.

– Nu ți se pare că relația ta de rudenie cu mătușa Evelyn este foarte îndepărtată? replică Valeria, conștientă că Gerald nu va accepta să fie contrazis în fața soției sale, care asista speriată la discuție.

– Din întâmplare, m-am însurat cu singura rudă a doamnei Hanson, replică el cu demnitate. Chiar dacă te-a crescut, Suzana este singura ei nepoată. Din moment ce n-a lăsat niciun testament, este clar că doamna Hanson dorea să lase averea nepoatei, nu unei intruse care a tratat-o cu răceală și a omorât-o.

– Ticălosule! izbucni Valeria sufocată de indignare.

Scena accidentului de mașină îi reveni în memorie și se îngrozi din nou la gândul că ea fusese la volan.

Gerald nu mai spuse nimic, considerând că avusese ultimul cuvânt și Valeria ieși în grabă din încăpere.

– Oh, Gerald, suspină Suzana, fără să îndrăznească să-l certe pe soțul ei.

Gerald îi făcu semn să tacă și ea plecă ochii supusă.

Valeria urcă furioasă scara și intră în dormitorul ei.

Numai Gerald putea fi atât de crud, gândi ea. Biata Suzana era numai un mesager docil care repeta cuvintele lui.

Acuzația lui o rănise mai mult decât se așteptase. Cum îndrăznise s-o acuze de moartea mătușii Evelyn? Chiar dacă vorbele lui nu erau adevărate, ceea ce conta era faptul că mătușa Evelyn era moartă. Se simțea responsabilă de producerea acestui accident. "Eu eram la volan" își spuse ea disperată. Nu se mai poate îndrepta nimic.

Valeria deschise ușa șifonierului și-și puse pardesiul. Trebuia să-l vadă pe Larry. El va înțelege și o va alina. Slavă Domnului că-l are pe Larry. El n-o va dezamăgi și n-o va umili cum făceau Gerald și Suzana. Avea nevoie de sfatul și de mângâierile lui, fiind singura persoană pe care o iubea, după dispariția mătușii.

Pardesiul albastru, ca de fapt toate hainele ei, era un cadou al mătușii Evelyn. Se privi în oglindă în timp ce-și aranja părul negru, remarcând paloarea obrazilor și cearcănele din jurul ochilor albaștri. Speriată de înfățișarea sa, puse o eșarfă albă în jurul gâtului.

„Cât de slabă sunt, gândi ea. Am fost prea mult timp suferindă. Numai Dumnezeu a vrut să fiu doar rănită, nu moartă ca mătușa Evelyn”.

Coborî scara și ieși din casă fără să întâlnească pe cineva,

dar când traversă grădina, perdeaua de la sufragerie fu îndepărtată și Suzana privi curioasă în urma ei.

– Oh, dragă Gerard, n-a luat niciun bagaj, oftă ea, deoarece sperase că în urma discuției Valeria va pleca imediat.

– Nu fi surprinsă, spuse el cu blândețe. S-a dus să-l vadă pe Larry. Va trimite mai târziu după lucruri.

Valeria ieși din grădină și trecu pe lângă arinii care împrumutaseră numele lor casei mătușii Evelyn – Casa cu arini – îndreptându-se spre reședința lui Larry.

Fiecare colț din sat îi era cunoscut, deoarece casa mătușii fusese căminul ei în ultimii doisprezece ani.

Valeria nu uitase prima zi când sosise aici, atrasă de tufele de liliac înflorit din grădină care se oglindeau pe suprafața iazului.

Era o fetiță brunetă de la orfelinatul din localitate și nu știa nimic despre stăpâna de la casa cu arini, în afară de faptul că doamna Hanson – cum o informaseră sătenii – este o femeie amabilă căreia îi place să discute cu orice trecător.

Mătușa Evelyn o găsisese pe fetiță privind cu ochii ei mari și albaștri arbuștii înfloriți care răspândeau un miros plăcut.

– Îți place liliacul? o întrebase femeia.

Nu fusese aspră, n-o gonise și n-o muștrase că pătrunsese în grădină, o întrebase dacă-i plac florile.

Valeria răspunsese, emoționată:

– Da. Am impresia că nu este real.

– Este real, draga mea. Atinge cu mănuta ta o ramură, să te convingi că spun adevărul.

Ea întinsese mâna cu timiditate și atinsese o tufă înflorită de liliac.

– Ce frumoasă este! exclamase ea.

Mătușa Evelyn a invitat-o apoi la ceai.

Fetița ezitase puțin, deoarece fugise de la orfelinat, dar foamea fiind mai tare acceptase să intre în casă.

După ce se așezase la masă, explicase de ce fugise de la orfelinat.

– Nu crezi că ai procedat greșit? întrebase gazda. Unde vei dormi când va veni iarna?

Ea nu se gândise la acest lucru, repetând încăpățânată că urăște clădirea întunecată a orfelinatului.

Mătușa o privise cu compasiune.

– Te înțeleg, draga mea, dar ai avut poate și clipe fericite în casa aia imensă în care te simțai singură. Dacă n-ai vrea să fugi de acolo, ai putea să vii să iei ceaiul cu mine în fiecare săptămână. Mi se pare că-ți ofer prea puțin, dar dacă ești hotărâtă să pleci de la orfelinat...

Doamna Hanson lăsase fraza neterminată, pentru a-i lăsa timp de gândire.

– Nu îndrăznesc să mă întorc. Voi fi pedepsită.

– Nu te teme, draga mea, te voi însoți și voi spune că ai venit la mine în vizită.

Mătușa Evelyn o condusese la orfelinat și obținuse încuviințarea ca Valeria să vină la casa cu arini în fiecare duminică. Din ziua aceea, viața ei se schimbase; în afară de vizitele pentru ceai, venea și în cursul săptămânii la mătușa Evelyn care o îndrăgise atât de mult, încât peste un an, când orfelinatul se mutase în altă parte, rămăsese acolo.

Conducerea casei de copii se arătase de acord ca doamna Hanson să aibă grijă de ea până la majorat, iar Valeria începuse să-i spună „mătușa Evelyn”. Relațiile dintre ele fuseseră mai strânse decât între mamă și fiică, iar ea cunoscuse fericirea și liniștea unui cămin.

Valeria se opri pe culmea unui deal cu pășuni și privi casa mătușii. Razele soarelui care apunea luminau contururile clădirii. Era o casă veche, nu prea mare, dar pe care se obișnuise s-o considere locul cel mai minunat de pe